

29 липня.

Нарешті закінчено всі приступких готова наочність в програмі міжбройків, проведено сучасний інструмент, оброблені західні паспорти. Журналісти з Південного воязелі. По-перше — щоденка юсць в НДР. Хочется охопити не скаже юсць усного будів, а побачити і взяти треба якогома більше.

4 серпня.

Перший робочий день. Нічого б 4:50. Тут починають рвано, відмовляються помножити оності. В темному гуртожитку потримали у ранковому прогулу, але нам здається, що всі ще сплять, але спокій перекинувся на люди поспішно на роботу.

Наші завдання не з ладів: бити асфальт, розти траншеї під кабель. Берегомся до справ, відмовивши аж даганія. Ми зможемо?

Дивляєш на наших хлопців — аси молодці! Без утоми прошармо молотом Куря Потоком. Поряд наші комісар Саша Шаталов, Ільніс і не знає втоми: коли по-днівниця — все у роботі, Північне кайлом, молотом, лопатою. Виростаєш на хвиліну, підбідоруєш нас жартом — і знів до праці. А трудомся ми здоровом! Переходи з пунінської, з інтересом дивляться на нас.

У договорі записано так: загальні — будівельні роботи по реконструкції міста Галле. Значення цих слів починає розуміти лише в процесі роботи або в кінці дня, коли в кайламі з лопатами віднішеш з воротів за день гранич, отглядаєш усе зроблене — як тільки встені логії.

5 серпня.

Нам приносить свіжий номер газети «Свобода». Опевнено працюють журналісти НДР, на газетах писають фоторепортери наші бійці — Луценко, Ю. Кобиця, Л. Мілан, Ю. Поток, А. Денисенко і Л. Сада. На фотографіях ми маємо стаття про «Союз-86» — нашу роботу одиною по-знатно відзначити, не можна роз'яснювати, зінкуювати теми!

6 серпня.

Шість загонів з СРСР орендували в інтербройери більшість міста Радянського Союзу. Не встановили контакти з багатонаціональною будівлюючою у таборі загонів з Польщею, Болгарією, Словаччиною, Францією, НДР. Вирішено пісенько зіткнути українську народну пісню «Зі спром» пріоритет.

ДРУЖБА У ДІІ

Із щоденника бійця інтерзагону

«Союз-86»

васмо юсць загоном, а Ю. Потоком, Я. Тулчинською, А. Агаджонов і Г. Савченко — на спільні в українському народних костюмах. І раптом

така пристрий — забули рідакцію! Наш головний за- співувач Ю. Потокора тан- цював, всем дошки до мікро- фону. Пауза. І розкішно лунає «О-о-о!» — не зорів- тується Люська Мілан. Аудіо- сторія смеється, і цей сміх підбідорує нас. Знову співаємо, і знову пауза. Не можемо пригадати їхній нещасливий рядок! Знову ру- бить Люська «О-о-о!». Дослі- вавши пісню, довго не можемо запокотитися, сміємося до сльз. Головне: номер удав- ся!

7 серпня.

Четвертий робочий день. І робота теж звичайна, хо- чи в неділі: копаємо, по-лаємо... Дівчата намагаються не відставати від хлоп- ців. Ільніс в наступній «вій- мітці кубометрів» Аллі Лісенко і Лілі Сада. Та ось знайшли величину нам'яту брилу. Обокони, а сил витягти з траншеї не стає. На долому горі приходить Саша Петросян з елегантною лег- чістю із яйлом розбігався бруду винидає по частинках. Саші зважи допомагає, но- ли складо. Учитель корес- понденти з міської газети було з усією інтересом дивиться на нас.

У договорі записано так: загальні — будівельні роботи по реконструкції міста Галле. Значення цих слів починає розуміти лише в процесі роботи або в кінці дня, коли в кайламі з лопатами віднішеш з воротів за день гранич, отглядаєш усе зроблене — як тільки встені логії.

8 серпня.

Нам перший вихідний. Але в інтербройери суботні. Зароблені кошти переварахуємо у фонди солідарності з народом Німеччина.

У другій половині для про- водимо днігти свято. Все-де-

біти діти обирають лідерів, соючачі. Що малюють? Сонце, небо, будинки, маму, усіх малюнки — спокій, мир, радість дитинства. Кошти, зібрані під час свята, ми теж передаємо у фонд Ніка- рагуа.

10 серпня.

Люди, які приходять із боку Вісімки! І побувають на горі Еттерсберг, ніколи не забувають, що відбулося тут». Це — про Бухенвальд.

Синячкою коло воріт. На залізних гратах зну- шальний напис «Кошіному — своє». Стіле моторчино, коли думаш, що вранці проходи- ли тут, що на широкому апель-плазі під копючим сні- гом і зливою, у синку 1 ход- лодії годинами вистовівали молоді, старі і наївні діти. Багато хто втрачав сідом- міст в підвалі під ноги това- рини, в'язнів із свого ба- рука...

Під землю просинута іронією звакованіх. Крематорій, квірер, пристрой для розстрілу людей у потоці...

Дзвін Бухенвальда звільняє: «Зніщення нацизму і поточного — наше гласо. Будівництво нового мирного і вільного життя — наша мета». Це думи 1 прагненням німецького народу. Тому 1 поставлено цей дзвін у се- рвіс Німеччини, на землі ні- линської фантистичної фаб- рики смрті! як вічний па- м'ятник жертвам фанатизму, як звільнені до всіх жінок не допустити повторення фа- натизму і війни, всі сили віддати утвердженню миру на землі.

Для багатьох з нас від- дини Бухенвальда будуть ду- шевним потрібництвом. Ільніс не минуло відгоди 40 з лінію- кою років, ільїс не це було з нами — так живо, так боліче озвався пам'ять війни. Ми відвідали воріт Бухен- вальда притихнули. Ще глибше усвідомили свою від- повідальність. Ніколи більше — Бухенвальд! Ніколи більше — фанатизм!

14 серпня.

Відзначаємо день будівельника. У нас — посвята від- віднини. І чорт сіднів у човні, випливаша на середину озера, а відти — до на- роду.

Конкурс переможець, пе- реможець... Усі захоплені. Немає насичених спостеріга- чів. Поряди риди тих, кого

менших хлопців і дівчат упарше в буддазіні, і ми ба- сяємося Франкі, Йогту, Анд- рея та багатьох інших статі справжніми будівельниками.

Починається церемонія по- свята незвично. Новачки зав'язують очі, з'вязують руки уздовж тіла, відійшовши від дів'ятого поверху гуртожитку вниз — там коло входу відкриває ціннівий натовп.

Командир загону Г. М. Коломієць оголошує: що статі справжнім бійцем СВЗ, була пройти через вогонь, воду 1 мідні труби, відчути на собі «удари діди». Новачки долюють смугу першої; стрибають через ногоні; з-за кущів їх несподівано об- линяють водою, вони повзуть через вузкий тунель (под- стійками). Конкурси, сміх, веселощі. Нарешті всі наші німецькі друзі за загону — по-новоприйняті «бійці». Разом зібралися на нашому доб'я- лому, повернувши. І знову жарти, сміх і, звичайно ж, пісні.

15 серпня.

Сьогодні чемпіонат інтер- табору з футболу. Наші хлопці виступають разом з північною чоловічою частиною загону. Ми друкно від- більємо. Насідлює друге місце. Ми поступилися тільки студентам фанулюстету фанулюстри в Братиславі.

17 серпня.

День Нептуна. Погода ясна, але прохолода. Тріно зможе: чи вдастся нам співати? Примусюмо до озера разом з іменеми колегами. Командир зведеного за- гону Гудрум сьогодні буде Кіндрором. Вона зряче «попадти у роль» — про це сльочти. Її екзотична вачія. За 20 хвилин ми на місці. Прікаршавши по-вітрянім кульками дерева, стовни — готуємо місце торкестра. Чорти, руслані — тепер це ми. Скорі наші обличі на- гадують відьму, тільки очі блідіші.

Публіка хвілюється: почався Нептун. Його дочка, ру- салка 1 чорт сіднів у човні, випливаша на середину озера, а відти — до на- роду.

Конкурс переможець, пе- реможець... Усі захоплені. Немає насичених спостеріга- чів. Поряди риди тих, кого

ще не скупали. Озера не візнати — усі плазяться. Зарід більшості на цілі дні. Свято від- билося! Ми повертаємося в табір цілком щасливі.

18 серпня.

Лінівши всього одні робочі дні тиждень. Разом з північними друзями вирішувамо включити до складу загону почефного бійця — студента університету року 1941, молодогвардієця Шуру дубровну, а пізьорну плату перерахувати у фонд допомоги геройському наро- ду Нікарагуа.

21 серпня.

Наше підприємство організує прийом для загону. Дикують за відмінну роботу: план ми щодня виконували на 106—110 проц. А потім — спортивні ігри, в яких беруть участь і традиційні підприємства. Постдаємо перше і друге місце у стрільбі серед дівчат, перше — серед чоловіків.

22 серпня.

Останній день роботи. Учесчі проходимо вулицями, які ми встигли перекопати за три тижні. Над нашими траншеями висить червоні пропорці. Справді, добре потрудилися.

23 серпня.

Від'їжджаємо із обжитого Галле. Поправлюючи, а тепер зібраємося добре відпочинти. Власне, це не буде відпочинку у повному розумінні слова — у нас наприкінці слова — наше напаніжка культурно-експкурсія на програмі: Маріуполь — країна — Грайсвальд — Берлін — Кіні.

31 серпня.

Поїзд Берлін — Кіні. Перетнули Радянський кордон. Ось і зачігдається наше літо. Радісно і трохи сумно. Місяць минув так скоро! Ми багато встигли за цей час. За підсумками со- ціалістичного змагання «Со- юз-86» завоював перше із серед 14 загонів. Про це ми звертатимемося до верхівок. Країна запланована місця, встигли побачити Лейпциг, Веймар, Штральзунд, Потсдам.

1 вересня.

Поїзд Кіні — Харків. Згадується все нападливше: почався, перекоште нами разом за чотири тижні в НДР. До спільному останньою піснею. За вагонами відчайдушні відомі: «Харків, Харків...»

С. ЗАВЕРТАННА, бе- єць, інтернаціонального загону «Союз-86», наш спецкор.

29 липня.

Нарешті закінчено всі приготування: готова наочна агітація і програма агітбригади, проведено останній інструктаж, одержані закордонні паспорти. Збираємося на Південному вокзалі. По-переду — цілий місяць в НДР. Хочеться охопити не-осяжне: місяць усього один, а побачити і взнати треба якомога більше.

4 серпня.

Перший робочий день. Підйом о 4.30. Тут встають рано, працювати починають о шостій. Із теплого гуртожитку потрапляємо у ранкову прохолоду, і нам здається, що всі ще сплять, але скоро переконуємося: люди поспішають на роботу.

Наше завдання не з легких: бити асфальт, рити траншеї під кабель. Беремося до справи, відкінувши всі вагання. Ми зможемо!

Дивлюся на наших хлопців — які молодці! Без утоми працює молотом Юра Поторока. Поряд наш комісар Саша Шаталов. Ніби і не знає втоми; коли не подивишся — весь у роботі. Працює кайлом, молотом, лопатою. Випростається на хвилину, підбадьорить нас жартом — і знов до праці. А трудимося ми здорово! Переходжі зупиняються, з інтересом дивляться на нас.

У договорі записано так: загально будівельні роботи по реконструкції міста Галле. Значення цих слів починаєш розуміти лише в процесі роботи або в кінці дня, коли з кайлами і лопатами вилазиш з виритої за день траншеї, оглядаєш усе зроблене — як тільки встигли?

5 серпня.

Нам приносять свіжий номер газети «Свобода». Операців працюють, може...

ДРУ

Із щоденника

ваємо всім загоном, а Ю. Поторока, Я. Турчинова, А Агафонов і Г. Савченко — на сцені в українських народних костюмах. І раптом — така прикрість! — забули рядок. Наш головний за співувач Ю. Поторока танцює, йому далеко до мікрофона. Пауза. І розкатиста лунає: «О-б-ол» — це зорієнтувався Льоня Мілаш. Аудиторія сміється, і цей сміх підбадьорює нас. Знову співаємо, і знову пауза. Не можемо пригадати отої нещасливий рядок! Знову рятує Льоня: «О-о-о!». Доспівавши пісню, довго не можемо заспокоїтися, сміємося до сліз. Головне: номер удався!

7 серпня.

Звичайний робочий день. І робота теж звичайна, хоча й нелегка: копаємо, копаємо... Дівчата намагаються не відставати від хлопців. Ніби й нескладно «виймати кубометри» Аллі Лисенко і Лілі Садах. Та ось знайшли величезну кам'яну брилу. Обкопали, а сил витягти з траншеї не стає. На допомогу приходить Саша Петросян: з елегантною легкістю він кайлом розбиває брилу і викидає по частинах. Саша завжди допомагає, коли складно. Увечері кореспонденти з міської газети беруть у нього інтерв'ю.

9 серпня.

Наш перший вихідний. Але в Інтертаборі суботник. Зароблені кошти переваж-

Потороки. Поряд нам сидіє сар Саша Шаталов. Ніби і не знає втому: коли не подивишся — весь у роботі. Працює кайлом, молотом, лопатою. Випростається на хвилину, підбадьорить нас жартом — і знов до праці. А трудимся ми здорово! Переходжі зупиняються, з інтересом дивляться на нас.

У договорі записано так: загально - будівельні роботи по реконструкції міста Галле. Значення цих слів починаєш розуміти лише в процесі роботи або в кінці дня, коли з кайлами і лопатами вилазиш з виритої за день траншеї, оглядаєш усе зроблене — як тільки встигли?

5 серпня.

Нам приносять свіжий номер газети «Свобода». Операційно працюють журналісти НДР: на газетних шпалтах фотографії наших бійців — Г. Лудченка, Ю. Кобцева, Л. Мілаша, Ю. Потороки, А. Лисенко і Л. Садах. Під фотографіями чимала стаття про «Союз-86» — нашу роботу оцінено позитивно. Значить, не можна розслаблятися, знижувати темпи.

6 серпня.

П'ять загонів з СРСР організують в інтертаборі день Радянського Союзу. Як встановити контакт з багатонаціональною аудиторією — у таборі загони з Польщі, Болгарії, Словаччини, Франції, НДР? Вирішуємо інсценізувати українську народну пісню «З сиром пироги». Спі-

7 серпня.

Звичайній робочий день. І робота теж звичайна, хоча й нелегка: копаємо, копаємо... Дівчата намагаються не відставати від хлопців. Ніби й нескладно «виймати кубометри» Аллі Лисенко і Лілі Садах. Та ось знайшли величезну кам'яну брилу. Обкопали, а сил витягти з траншеї не стає. На допомогу приходить Саша Петросян: з елегантною легкістю він кайлом розбиває брилу і викидає по частинках. Саша завжди допомагає, коли складно. Увечері кореспонденти з міської газети беруть у нього інтерв'ю.

9 серпня.

Наш перший вихідний. Але в інтертаборі суботник. Зароблені кошти перераховуємо у фонд солідарності з народом Нікарагуа.

У другій половині дня проводимо дитяче свято. Весело і пожавлено у міському парку: газета заздалегідь повідомила про все. Влаштовуємо різноманітні ігри. Особливо подобається дітям конкурс «Малюнок на асфальті». Скоро чистенькі і гарненькі діти всі по вуха у фарбі. Із задоволенням показують батькам свої роботи. Якийсь молоденький тато допомагає своїм малятам — вони чисті, а тато весь заляпаний. Довго доведеться відмиватися від фарби й Олі Руссовій — вона теж допомагала дітям.

Кругом сміх, веселощі, 1 малюнки теж радісні, а фар-

Із щоденника бійця

ваємо всім загоном, а Ю. Поторока, Я. Турчинова, А. Агафонов і Г. Савченко — на сцені в українських народних костюмах. І раптом — така приkrість! — забули рядок. Наш головний заспівувач Ю. Поторока танцює, йому далеко до мікрофона. Пауза. І розкатисто лунає: «О-о-о!» — це зорієнтувався Льоня Мілаш. Аудиторія сміється, і цей сміх підбадьорює нас. Знову співаємо, і знову пауза. Не можемо пригадати отої нещасливий рядок! Знову рягує Льоня: «О-о-о!». Доспівавши пісню, довго не можемо заспокоїтися, сміємося до сліз. Головне: номер удався!

7 серпня.

Звичайний робочий день. І робота теж звичайна, хоча й нелегка: копаємо, копаємо... Дівчата намагаються не відставати від хлопців. Ніби й нескладно «вимати кубометри» Аллі Ліченко і Лілі Садах. Та ось

би діти сонячні. Це, небо, всіх має, радісті, зібрані теж перед рагуа.

10 серпня.

«Люди, боку Веймгорі Еттер забувають, тут». Це —

Спиняєм На залізницальний на свое». Сталі думаєш, чері тисячі ли тут, шапель-плац гом і злився лод годин, молоді, ста Багато хто містъ і пада ришів в'я раку...

Ця зем

рити
Беремо-
жкинувші
ожемо!
их хлоп-
ці! Без
том Юра
аш комі-
. Ніби і
и не по-
роботі.
молотом,
тсья на
ть нас
до праці.
здорово-
ся, з ін-
а нас.
ано так:
ні робо-
ї міста
цих слів
лише в
в кінці
і лопар-
итої за-
аєш усе
си встиг-

підіадворює. нас.
ваємо, і знову пауза. Не
можемо пригадати отой не-
щасливий рядок! Знову ря-
гує Льоня: «О-о-о!». Доспі-
вавши пісню, довго не мо-
жемо заспокоїтися, сміємось
до сліз. Головне: номер удав-
ся!

7 серпня.

Звичайний робочий день.
І робота теж звичайна, хо-
ча й нелегка: копаємо, ко-
паємо... Дівчата намагають-
ся не відставати від хлоп-
ців. Ніби й нескладно «вий-
мати кубометри» Аллі Ли-
сенко і Лілі Садах. Та ось
знаїшли величезну кам'яну
брилу. Обкопали, а сил ви-
тягти з траншеї не стає. На
допомогу приходить Саша
Петросян: з елегантною лег-
кістю він кайлом розбиває
брилу і викидає по частинах.
Саша завжди допомагає, ко-
ли складно. Увечері корес-
понденти з міської газети
беруть у нього інтерв'ю.

9 серпня.

Наш перший вихідний.
Але в Інтертаборі суботник.
Зароблені кошти перерахо-
вуємо у фонд солідарності
з народом Нікарагуа.

У другій половині дня про-

На
щали
своє
ли д
чері
ли т
апель
гом 1
лод
молод
Багат
мість
ришів
раку..

Ця
кров'ю
торій,
розстр
цю...

Дзві
кає: «
його к
Будівн
і вільни
мета».
німець
поставл
ці Нім
лишньо
рики с
м'ятник
як закл
допусті

орилу і викидає по частинам.
Саша завжди допомагає, коли складно. Увечері кореспонденти з міської газети беруть у нього інтерв'ю.

9 серпня.

Наш перший вихідний. Але в Інтертаборі суботник. Зароблені кошти перераховуємо у фонд солідарності з народом Нікарагуа.

У другій половині дня проводимо дитяче свято. Весело і пожавлено у міському парку: газета заздалегідь повідомила про все. Влаштовуємо різноманітні ігри. Особливо подобається дітям конкурс «Малюнок на асфальті». Скоро чистенькі і гарненькі діти всі по вуха у фарбі. Із задоволенням показують батькам свої роботи. Якийсь молоденький тато допомагає своїм малятам — вони чисті, а тато весь заляпаний. Довго доведеться відмиватися від фарби й Олі Руссовій — вона теж допомагала дітям.

Кругом сміх, веселощі, і малюнки теж радісні, а фар-

и вільно-
мета». Ц
німецької
поставлен
ці Німеч
лишньої
рики сме
м'ятник ж
як заклик
допустити
шизму і н
віддати ї
на землі.

Для баг
дини Бухе
шевним по
не минуло
ком років,
з нами —
ляче озвала
Ми виходил
вальда п
глибше усві
повіданьст
ше — Бухе
більше — ф
14 серпня.

Відзначає
вельника.
У нас —
СБЗ. Біль

18 серпня.
Лишнісь всього ско-
чий тиждень. Ради-
мечкими друзями ско-
мо включити до скла-
гону почесного бійця
дентку «університету»
1941, молодогварде-
дубровіну, а після
плату перерахувати
допомоги геройчної
ділові Нікарагуа.

21 серпня.

Наше підприємство
нізгує прийом для
Дякують за відмінну
план міжнародни-
вали на 106—110
потім — спортивни-
яких беруть участь
ники підприємства. Очи-
мо перше і друге
стрілью серед дівчат
— серед чоловіків.

22 серпня.

Останній день
Увечері проходило
ми, які ми виступили
пати за три тижні. І
шими траншеями виступ-
вони пропорці. Справа
ре потрудилися.

23 серпня.

Від'їжджаємо із об-
Галле. Попрощавши
пер збираємося добре
дти. Власне, це не буде
починком у повному
мінні слова — у нас
жена культурно-спо-
на програма. Марі-
ндріден — Грайцарі
Берлін.

31 серпня.

Поїзд Берлін — Кіль
Перетнули Радянські
кордон. Ось і зажа-
наше літо. Радісно і
сумно. Місяць мене
скоро! Ми багато вис-
пей час. За підсумком
цілістичного змагання
«Союз-86» завоювали
серед 14 загонів. Проте
з гордістю доповідає
верситети. Крим заліз-
них міст, встигли
Лейпциг, Веймар,
зунд, Потсдам.

1 вересня.

Поїзд Київ — Харків
Згадується все нам
ше, — пережите в на-
за чотири тижні в Ні-
співуюмо останній по-
вагонними вікнами —

С. ЗАВЕРТАНІ
ець інтернаціональ-
загону «Союз-86»
спецкор.

щоденника бійця інтерзагону

«Союз-86»

ом, а Ю. Попричнова, А. Савченко — лінських на-
ах. І раптом сти — забу-
головний за-
лоторока тан-
еко до мікро-
1 розкатисто — це зорієн-
Мілаш. Ауди-
1 цей сміх
ас. Знову спі-
пауза. Не
дати отої не-
їкі! Знову ря-
О-о!». Доспі-
дово не мо-
тися, сміємось
че: номер удав-

би діти обирають яскраві,
сонячні. Що малюють? Сон-
це, небо, будинки, маму. У
всіх малюнках — спокій,
мир, радість дитинства. Коши-
ти, зібрани під час свята, ми
теж передаємо у фонд Ніка-
рагуа.

10 серпня.

«Люди, які приходять із
боку Веймара і побували на
горі Еттерсберг, ніколи не
забувають, що відбулося
тут». Це — про Бухенвальд.

Спиняємося коло воріт.
На залізних гратах знущальний напис «Кожному —
свое». Стасе моторошно, коли думаєш, що вранці і вве-
чері тисячі в'язнів проходи-
ли тут, що на широкому
апель-плац під колючим сні-
гом і зливовою, у спеку і хо-
лад годинами вистоювали
молоді, старі і навіть діти.
Багато хто втрачав свідо-
мість і падав під ноги това-
ришам в'язнів із свого ба-
раку...

Ця земля просякнута
кров'ю закатованих. Крема-
торій, карцер, пристрілу для
розстрілу людей у потили-
цю...

Дзвін Бухенвальда закли-
кає: «Знищенні нацизму і
їого коріння — наше гасло.
Будівництво нового мирного
і вільного життя — наша
мета». Це думи і прагнення
німецького народу. Тому і
поставлено цей дзвін у сер-
ці Німеччини, на землі ко-
лишньої фашистської фаб-
рики смерті як вічний па-
м'ятник жертвам фашизму,
як заклик до всіх живих не
допустити повторення фа-
шизму і війни, всі сили
віддати утвердженню миру
на землі.

Для багатьох з нас відві-
дини Бухенвальда були душевним потрясінням. Ніби не минуло відтоді 40 з лиш-
ком років, ніби все це було
з нами — так живо, так бо-
ляче озвалася пам'ять війни. Ми виходили з воріт Бухен-
вальда притихлими. Ще глибше усвідомили свою від-
повідальність. Ніколи біль-
ше — Бухенвальд! Ніколи
більше — фашизм!

14 серпня.

Відзначаємо день буді-
вельника.

У нас — посвята у бійці
СБЗ. Більша частина ні-

мецьких хлопців і дівчат
уперше в будзагоні, і ми ба-
жаемо Франку, Йорту, Андрею та багатьом іншим стати
справжніми будівельниками.

Починається церемонія по-
святи незвично. Новачкам
зав'язують очі, зав'язують
руки і ведуть із дев'ятою
поверху гуртокитку вниз —
там коло входу вже зібрається
цікавий натовп.

Командир загону Г. М. Коломієць оголошує: щоб
стати справжнім бійцем СБЗ,
треба пройти через вогонь,
воду і мідні труби, відчути
на собі «удари долі». Новач-
ки долають смугу перешкод:
стрибають через вогнище,
з-за кущів їх несподівано об-
ливають водою, вони повзуть
через вузький тунель (під-
стільцями). Конкурси, сміх,
веселощі. Нарешті всі наши
німецькі друзі із загону —
повноправні бійці. Разом
збираємося на нашому дев'я-
тому поверсі. І знову жарти,
сміх і, звичайно ж, пісні.

15 серпня.

Сьогодні чемпіонат інтер-
табору з футболу. Наші
хлопці виступають разом з
німецькою чоловічою частиною
загону. Ми дружно вбо-
лівамо. Наслідок: друге
місце. Ми поступилися тільки
студентам факультету
фізкультури з Братіслави.

17 серпня.

День Нептуна. Погода ясна, але прохолодна. Триво-
жимося: чи вдасться нам
свято? Прямуємо до озера
разом з німецькими колегами.
Командир зведеного загону Гудрун сьогодні буде
Кікіморою. Вона зранку
«входить у роль» — про це
спідчить її екотична зачіска.
За 20 хвилин ми на місці.
Прикрашамо повітрянimi
кульками дерева, стовпні —
готуємо місце торжеств.
Чорти, русалки — тепер це
ми. Скорі наші обличчя на-
гадують паліtronу. Тільки очі
блізаць.

Публіка хвилюється: почав-
ся Нептун, його дочка, ру-
салка і чорт сідають у чо-
вен, випливають на середи-
ну озера, а звідти — до на-
роду.

Конкурси, переможці, пе-
реможні... Усі захоплені.
Немає пасивних спостеріга-
чів. Порідли ради тих, кого

дали цінні матеріали: по-
над 60 наконечників стріл,

про себе

ще не скупали. Озера не впізнати — усі плавають, пірнають. Заряд бадьорості на цілий день! Свято вдалося! Ми повертаємося в табір цілком щасливі.

18 серпня.

Лишився всього один робочий тиждень. Разом з німецькими друзями вирішувемо включити до складу загону почесного бійця — студентку університету року 1941, молодогвардійку Шуру дубровіну, а її заробітну плату перерахувати у фонд допомоги героїчному народові Нікарагуа.

21 серпня.

Наше підприємство організує прийом для загону. Дякують за відмінну роботу: план ми щодня виконували на 106—110 проц. А потім — спортивні ігри, в яких беруть участь і трудівники підприємства. Посідаємо перше і друге місце у стрільбі серед дівчат, перше — серед чоловіків.

22 серпня.

Останній день роботи. Увечері проходимо вулицями, які ми розчирили переко-

и через вогонь,
труби, відчути
ри долі». Новач-
смугу перешкод:
через вогнище,
х несподівано об-
юю, вони повзуть
тунель, (під-
Конкурси, сміх,
арешті всі наші
узі із загону —
бійці. Разом
на нашему дев'я-
ті. І знову жарти,
айно ж, пісні.

чемпіонат інтер-
футболу. Наші
упають разом з
чоловічою частиною.
Ми дружно вбої-
Наслідок: друге
поступилися тіль-
там факультету
з Братіслави.

птуна. Погода яс-
рохолодна. Триво-
чи вдається нам
врямуємо до озера
Імецькими колега-
дир зведеного за-
рун сьогодні буде
Вона зранку
роль» — про це
екзотична зачіс-
хвилин ми на міс-
шаємо повітряни-
ми дерева, стовпи
о місце торжеств.
алки — тепер це
наші обличчя на-
алітру, тільки очі
хвилюється, почা-
ун, його дочка, ру-
орт сідають у чо-
вають на середину

яких беруть участь і труда-
ники підприємства. Посідає-
мо перше і друге місце у
стрільбі серед дівчат; перше
— серед чоловіків.

22 серпня.

Останній день роботи.
Увечері проходимо вулиця-
ми, які ми встигли переко-
пати за три тижні. Над на-
шими траншеями висять чер-
воні прапорці. Справді, доб-
ре потрудилися.

23 серпня.

Від'їжджаємо із обжитого
Галле. Попрацювали, а те-
пер збираємося добре відпо-
чити. Власне, це не буде від-
починком у повному розумінні
слова — у нас нари-
жена культурно-експкурсій-
на програма. Маршрут:
Дрезден — Грайсвальд —
Берлін.

31 серпня.

Поїзд Берлін — Київ.

Перетнули Радянський
кордон. Ось і закінчилось
наше літо. Радісно і трохи
сумно. Місяць минув так
скоро! Ми багато встигли за
цей час. За підсумками со-
ціалістичного змагання «Со-
юз-86» завоював першість
серед 14 загонів. Про це ми
з гордістю доповідаємо уні-
верситетові. Крім запланова-
них міст, встигли побачити
Лейпциг, Веймар, Штраль-
зунд, Потсдам.

1 вересня.

Поїзд Київ — Харків.
Згадується все найрадісні-
ше, пережите нами разом

упилися
факультету
Братислави.

на. Погода яс-
олідна. Триво-
вдається нам
дужмо до озера
цькими колега-
ми зведеного за-
н сьогодні буде
Вона зранку
оль» — про це
екзотична зачіс-
кили ми на міс-
тасмо повітряни-
м дерева, стовпи
місце торжеств.
дки — тепер це
наші обличчя на-
пітру, тільки очі

хвилюється: почা-
ти. Його дочки, ру-
ки сідають у чо-
вашуть на середи-
ні зайдти — до на-
си, переможці, пе-
— Усі захоплені,
нсивих спостеріга-
ли ради тих, кого

резден — Грайсвальд —
Берлін.

31 серпня.

Поїзд Берлін — Київ.
Перетнули Радянський
кордон. Ось і закінчилось
наше літо. Радісно і трохи
сумно. Місяць минув так
скоро! Ми багато встигли за
цей час. За підсумками со-
ціалістичного змагання «Со-
юз-86» завоював першість
серед 14 загонів. Про це ми
з гордістю доповідаємо уні-
верситетові. Крім запланова-
них міст, встигли побачити
Лейпциг, Веймар, Штраль-
зунд, Потсдам.

1 вересня.

Поїзд Київ — Харків.

Згадується все найрадісні-
ше, пережите нами разом
за чотири тижні в НДР. До-
співуємо останню пісню. За
вагонними вікнами — Хар-
ків...

С. ЗАВЕРТАННА, бо-
єць інтернаціонального
загону «Союз-86», наш
спецкор.